

УКРАЇНСЬКИЙ ЗАХИСНИК: ОСОБЛИВОСТІ ДАВНЬОГО Й СУЧАСНОГО ОБРАЗУ

Поточні події в Україні, а саме російсько-українська війна, що розпочалася 2014 року, актуалізує питання військового характеру. Під час вивчення козацького періоду на заняттях з історії України, видалося цікавим порівняти устрій, переконання та сприйняття козака й українського воїна сьогодення.

Мета тез – прослідкувати зміни в образі воїна-українця від XVII ст. і до сьогодення.

В історії та культурі кожного народу важливе місце займає військова культура. Військові традиції, звичаї передаються з покоління у покоління, на них виховуються діти, їм належить важливе місце у вихованні майбутніх громадян – патріотів своєї держави.

Ще з давніх часів нашу територію захищали від ворогів. Цих людей ми називаємо козаками, вони також воювали за землі, яких у них хотіли відібрати. В наш час майже нічого не змінилося, люди так само воюють, але вже у них є інша назва – солдати (воїни).

Запорозький козак і воїн, запорозький козак і лицар – це такі поняття, які ніколи не відділялись одне від одного. Якщо згадували про козака, то розуміли, що він, безперечно, воїн, якщо мали на увазі січовика, то розуміли, що він, безперечно, лицар. «У нас над усе честь і слава, військова справа, щоб і себе на сміх не дати, і ворогів під ноги топтати», – говорили козаки.

І ззовні, й за внутрішніми якостями запорозькі козаки загалом являли собою характерні типи своєї народності й свого часу. За описом сучасників, вони були здебільшого зросту середнього, плечисті, ставні, міцні, дужі, з лиця повновиді, округлі й від літньої степової спеки смагляві. З довгими вусами на верхній губі, з розкішним оселедцем, або чуприною, на тім'ї, у смушевій гостроверхій шапці на голові, вічно з люлькою в зубах, питомий запорожець завше дививсь якимось похмуро, вниз, спідлоба, сторонніх зустрічав спершу непривітно, відповідав на запитання вельми неохоче, але з тим помалу м'якшав, обличчя його поступово під час розмови набувало веселого вигляду, жваві проникливі очі займалися блиском вогню, і вся постава його дихала мужністю, звитягою, завзятою веселістю й неповторним гумором. «Запорожець не знав ні «цоб», ні «цабе», через те був здоровий, вільний од хвороб, умирав більше на війні, як удома. Тепер народ слабкий, порожній і недовговічний: як дев'яносто літ прожив, то й стежки під собою не бачить, а в старовину у сто років чоловік тільки в силу вібрався. Тому запорожці жили і весело, й довго. А молодці які були! Він сів на коня — не струснувся, не здвигнувся! Торкнув ногами — і пішов, і пішов! Тільки смуга лягла».

Козаки відіграли велику роль для майбутньої України, але завдяки

солдатам ми змогли відвоювати свої землі у Першій і Другій Світовій війні. Зараз нашу територію захищають Збройні сили незалежної України.

Збройні Сили України — військове формування, на яке, відповідно до Конституції України, покладаються завдання з оборони України, захист її суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності. Структурно поділене на три види та два окремі роди військ/сил.

Збройні Сили України забезпечують стримування збройної агресії проти України та відсіч їй, охорону повітряного простору держави та підводного простору у межах територіального моря України, а також беруть участь у заходах, спрямованих на боротьбу з тероризмом.

З'єднання, військові частини і підрозділи Збройних сил України, відповідно до закону, можуть залучатися до здійснення заходів правового режиму воєнного і надзвичайного стану, боротьби з тероризмом і піратством, посилення охорони державного кордону, суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні і континентального шельфу України та їх правового оформлення, протидії незаконним перевезенням зброї, наркотичних засобів та психотропних речовин, ліквідації надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру, надання військової допомоги іншим державам, а також брати участь у міжнародному військовому співробітництві, міжнародних антитерористичних, антипіратських та інших міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки на підставі міжнародних договорів України та в порядку і на умовах, визначених законодавством України.

Маємо думку, є велика різниця між козаками і солдатами. Приміром, серед деяких сучасних воїнів помітне явище, коли вони не хочуть іти до армії й втікають від представників військового комісаріату, переховуються. Хіба так можна? Видається, що ні. Саме такими вчинками вони показують свою нелюбов до Батьківщини. Сучасна молодь не зовсім серйозно ставиться до цієї проблеми. Якщо згадати, як козаки ставились до цього, то нашим хлопцям має бути соромно. Дуже прикро, що чоловіки не розуміють, що всі через це проходили. І саме армія із хлопчика робить справжнього мужчину.

Козаки не боялися віддати своє життя заради майбутнього своїх наставників. Звичайно, в Україні також є такі люди, які саме зараз захищають нас, вони борються за наші землі на Сході. Ось таких хлопців можна назвати справжніми героями, бо вони жертвують своїм життям для того, щоби ми мирно жили всі наступні роки. Вони є справжніми наступниками козаків.

Якби кожна людина задумалася про наслідки, які можуть статися при байдужому ставленні до військового обов'язку і взагалі до воєнної служби, то може змінився б і їхній намір щодо втечі від захисту рідної землі.